

Bến Sông Thè

Kha Lăng Đa

Trên chiếc xe đò trở về quê cũ bên bờ sông Tiền, Giang mang nặng nỗi ưu tư khi nghĩ đến mẹ hiền và Thủy - người yêu đã cùng chàng hẹn ước chuyện trăm năm. Nay Giang đã trở thành người tàn phế, mất hết một cánh tay trái vì mảnh đạn pháo của địch quân trong một trận giao tranh ác liệt.

Nhớ tháng trước còn nằm trong Tổng Y Viện Cộng Hoà, Thủy đã dẫn mẹ chàng đến thăm. Mẹ Giang đã khóc sướt mướt khi nhìn thấy đứa con độc nhứt mà bà đã sinh ra với hình hài nguyên vẹn mà nay đã trở thành phế nhân trong khói lửa chiến chinh. Bà khóc vì thương con mặc dù bà vẫn biết rằng con trai bà đã làm tròn bổn phận một công dân khi nước non nguy biến. Thủy cũng khóc theo mẹ Giang rồi nàng cầm lấy cánh tay của Giang đã cụt mất phần nửa mà an ủi chàng bằng những lời chân thành, tha thiết:

- Dù anh đã trở thành phế nhân, nhưng em vẫn một dạ yêu anh. Anh đừng buồn nữa, hãy nằm bệnh viện để chữa trị cho lành vết thương rồi trở về quê sum họp với má và em. Em rất hãnh diện vì anh đã hy sinh một phần thân thể ngoài chiến trường cho chính nghĩa Quốc Gia.

Giang nghe lòng quặn thắt khi nghĩ tới hình ảnh Thủy, một thiếu nữ trẻ đẹp với mái tóc huyền óng ả, tha thướt trong chiếc áo dài màu thiên thanh mà phải sánh bước, chung đôi với một anh chàng cụt mất một tay, trước những cặp mắt nhìn khác thường của người chung quanh! Tuy Thủy nói vẫn yêu Giang như ngày nào, nhưng không biết rồi đây nàng có giữ được tình yêu son sắt hay sẽ hối tiếc vì mình đã quyết định quá vội vã, lấy một người chồng tàn tật trong khi bạn bè của nàng sánh duyên với những chàng trai khoẻ, đẹp thật xứng lứa, vừa đôi! Nghĩ nhiều về thân phận của mình, Giang lại càng thêm chua xót! Với một cánh tay, Giang làm sao bảo vệ được Thủy trước những cơn bão táp của cuộc đời và làm sao gây dựng được hạnh phúc gia đình, mặc dù tay phải của chàng còn có thể cầm cọ để vẽ tranh, còn có thể hành nghề mỹ thuật như trước kia, khi chàng chưa nhập ngũ tòng chinh.

Nghĩ đến việc bảo vệ Thủy, Giang nhớ lại kỷ niệm thời thơ ấu. Hôm ấy, Thủy đòi hái hoa râm bụt ở bờ rào của nhà người láng giềng mà nàng gọi là "bông lồng đèn". Giang vừa đưa tay hái hoa thì chó dữ xông ra sủa vang và tấn công chàng. Giang bảo Thủy núp sau lưng chàng rồi dùng hai tay chống đỡ khi con chó nhảy tới vỗ chàng. Giang bị chó cắn cánh tay phải làm thủng thịt, rách da, chảy máu đầm đề. Chủ nhà vội chạy ra, ngăn chó lại và đuổi nó đi rồi băng bó vết thương cho chàng. Thủy cầm cánh tay bị thương của Giang mà khóc. Đến nay, vết thương đã để lại một cái sẹo trên cánh tay phải của Giang. Đó là một kỷ niệm mà Giang không thể nào quên được.

Bây giờ Giang chỉ còn một cánh tay phải, chắc khó mà bảo vệ được người yêu khi gặp cơn nguy biến. Điều mà Giang lo ngại và nghĩ ngợi miên man là Thủy có thật lòng yêu chàng hay là thương hại chàng?! Nếu Thủy gượng ép với bản thân mình mà kết hợp lứa đôi với chàng bằng sự thương hại thì cuộc tình chắc sẽ đổ vỡ trong một tương lai không xa lắm. Nhớ chuyện một người bạn đồng đội bị thương phải cưa mất cả hai chân, người vợ sắp cưới của anh đến bệnh viện thăm anh một lần rồi ra đi biệt, không trở lại, Giang nghe lòng xót xa, đau đớn cho thân phận mình, mặc dù chàng biết tình yêu của Thủy dành cho chàng rất sâu đậm.

Nhớ khi Thủy và Giang còn học lớp nhứt ở trường làng, có lần chàng mắc bệnh sốt rét, nằm liệt giường, Thủy đến thăm, ân cần săn sóc cho chàng. Thủy đút cho chàng ăn từng muỗng cháo. Giang quá kiệt lực nói đút khoảng:

- Chắc anh chết quá Thủy ơi!

Nước mắt của Giang bỗng ràn rụa trào tuôn. Thủy cầm tay Giang mà dòng lệ cũng chan hoà. Thủy nói trong nỗi nghẹn ngào, cảm xúc:

- Anh chết chắc Thủy cũng không sống nổi vì anh là hơi thở của em. Em cầu xin Phật Trời, cầu xin linh hồn hai người cha của chúng ta phù hộ cho anh lành bệnh. Anh đừng nghĩ bậy nữa nhe anh!

Thuở trước, cha mẹ của Giang và cha mẹ của Thủy kết thân với nhau như anh chị em ruột thịt một nhà. Hai gia đình với hai mảnh vườn cây ăn trái ở cạnh nhau trên bờ sông Tiền giang, gần bến phà Tân Tịch – Cao

lãnh. Họ đã cùng sót chia vui buồn. Ấm lạnh nên Thủy và Giang luôn được gần nhau và mến thương nhau như con một nhà, từ tình bạn thuở bắt bướm hái hoa đến lúc yêu nhau tha thiết, tưởng không có mãnh lực nào ngăn cách họ được. Cha của Thủy và cha của Giang là đôi bạn chí thân, đã giao du với nhau qua cuộc cờ, chén rượu. Họ thường đối ẩm trong những đêm trăng vàng soi bóng nước trên dòng Tiền giang thơ mộng. Họ đã luân phiên nhau, người này đàn lục huyền cho người kia ca những bài ca vọng cổ đậm đà tình quê hương. Từ tháng tư tới tháng bảy hằng năm, họ thường rủ nhau chèo xuồng đi câu cá bông lau đem về cho hai bà nội trợ nấu món canh chua cho hai nhà cùng ăn những bữa cơm thân mật, còn hai chàng thì làm món nhậu “lẩu cá bông lau”, ngồi đối ẩm, chuyện trò và đờn ca. Vào mùa cá linh thì họ đi rải chài dọc theo bờ sông bắt cá linh về làm món “Tả-pín-lù”. Họ đã thân nhau từ lúc còn thơ với những thú vui bắt dế, thả diều..., học chung trường cho đến tuổi trưởng thành.

Rồi chinh chiến lan tràn, hai người cha phải đi nhập ngũ tòng chinh. Bỏ lại mái ấm gia đình cho hai người chinh phụ lo nuôi dưỡng con thơ, sống nhờ huê lợi của vườn cây ăn trái. Hai người cha may mắn được ở cùng một đơn vị tác chiến. Có lần hai người cùng được về phép sau một cuộc hành quân chiến thắng vinh quang, họ ngồi uống rượu, đờn ca với bà con láng giềng, nhìn Giang và Thủy đã đến tuổi hoa niên, hai người cha hứa hẹn sẽ kết tinh sui gia. Thủy nghe được câu chuyện, đôi má ửng hồng vì thẹn thùng, Giang nghe rạo rức, hân hoan trước ý định của hai người cha yêu kính.

Nhưng dòng đời không luôn phẳng lặng như lòng người mơ tưởng. Trong một trận chiến khốc liệt, cha của Thủy bị thương khi tiến chiếm mục tiêu, cha của Giang quá nóng lòng vì thương bạn gặp nguy nan nên quyết trườn người lên phía trước để cứu bạn mình trong làn đạn bắn xối xả như mưa của địch quân. Thảm thương thay! cả hai đều bị tử trận. Khi hai cỗ quan tài có phủ hai lá quốc kỳ Việt Nam Cộng Hoà được đưa về đến làng xưa, hai người mẹ đều ngất xỉu. Giang và Thủy khóc cha đến sưng cả đôi mắt.

Từ đó, hai đứa trẻ mồ côi cha, sống nhờ tình thương bao la của hai người mẹ đảm đang, ở vậy thờ chồng, nuôi con giữa thời chinh chiến, bỏ mặc bướm lại, ong qua trước ngõ. Chiều chiều, Giang nhớ thương cha, thường ra ngồi trên bến nước, dưới bóng cội đa già với đôi mắt đẫm lệ, nhìn mông lung ra dòng sông nước chảy lững lờ, cuốn theo những đám lục bình trôi về nơi vô định. Thủy cũng đến ngồi bên Giang với đôi mắt giăng màn lệ. Thủy ngã đầu qua vai Giang, run run nói:

- Em nhớ ba quá anh ơi!

Giang nghe lòng đau như dao cắt và thấy thương Thủy vô cùng. Hai đứa trẻ mồ côi ôm nhau mà khóc.

Nơi bến sông này từ thời thơ ấu, Giang và Thủy thường nô đùa cùng trẻ con láng giềng dưới bóng mát của cây đa cổ thụ. Chính nơi đây, họ đã hẹn hò gặp gỡ, thổ lộ tình yêu và nguyện thề mãi mãi yêu nhau. Ngày trở về của Giang là ngày chàng phải giã từ vũ khí, giã từ chiến trường và lìa xa bao chiến hữu thân yêu khi sông núi vẫn còn điêu tàn trong khói lửa chiến tranh. Lòng Giang mang nặng nỗi buồn, lưu luyến anh em đồng đội đã bao ngày cùng chàng chiến đấu bên nhau. Nỗi sầu xa đơn vị, nỗi ưu tư mang thân hình tàn phế về gặp lại người yêu cũ khiến lòng Giang như bị nhạt phai ý sống của cuộc đời. Càng yêu thương Thủy, chàng cương quyết buộc Thủy phải xa chàng để xây dựng hạnh phúc tương lai với một người chồng không bị tàn phế như chàng!

*****

Ngày đầu tiên Giang trở về mái ấm năm xưa, mẹ Giang làm một tiệc nhỏ, mời mẹ con Thủy và bà con thân cận đến dự. Tuy buồn vì đứa con trai đi lính bị thương cụt mất một cánh tay, nhưng mẹ Giang thầm vui mừng vì Giang sẽ được sống gần bà và bà không còn thắc thỏm lo âu cho mạng sống của Giang phải đối diện với tử thần nơi chiến địa. Có lẽ người vui nhứt trong bữa tiệc là Thủy. Nàng cười nói huyền thuyên, tay gấp thức ăn và rót rượu cho Giang uống. Riêng Giang thì bồng ít cười, ít nói như đang mang nặng nỗi niềm sâu kín trong lòng. Nhìn khuôn mặt duyên dáng, khã ái, thân hình tuyệt mỹ những đường cong của Thủy trong chiếc áo bà

ba trắng và quần lãnh đen lảng lơ rồi nhìn lại mình với thân hình không nguyên vẹn, da sạm đen vì nắng gió sa trường mà lòng chàng nghe đau nhói. Chàng tự hỏi một cô gái hờ hờ đào tơ như Thủy, hiện là giáo sư của trường trung học lại có thể sánh duyên với một anh chàng phế binh cụt tay như Giang sao?! Giang tự trả lời: không được!..và không được!!

Chiều hôm sau, Thủy đến nhà, Giang tỏ ra lạnh nhạt, trả lời nhát gừng những câu hỏi của Thủy. Giang cố tình để trần cánh tay bị cụt mất phân nửa cho Thủy nhìn thấy, khuyên Thủy hãy coi chàng như một người bạn học cũ và hãy lo tính chuyện hôn nhân với chàng trai nào trẻ đẹp, mạnh khỏe, xứng đáng hơn chàng. Thủy nhắc lại lời thề của chàng và nàng trên bến sông xưa mà nàng không bao giờ quên được, dù cho thế gian biến đổi tang thương, dù cho Giang đã thành kẻ phế nhân, nhưng Giang vẫn không tin là Thủy nói thật. Giang cố làm cho Thủy thất vọng vì chàng mà bỏ đi chuyện hôn ước. Thủy nói như trãi mặt, phôi tim của mình cho Giang hiểu được tình yêu của nàng đối với chàng, nhưng Giang vẫn tỏ ra thờ ơ, lạnh nhạt và nghi ngại. Cuối cùng, nàng quá khổ đau, ôm mặt khóc và quay lưng đi ra khỏi nhà khi Giang nổi cơn thịnh nộ và gần như xua đuổi nàng.

Mẹ Giang đã lên nghe hết cuộc đối thoại của Giang và Thủy nên bà đã ôn tồn khuyên Giang, sau khi Thủy đã rời khỏi nhà bà:

- Con à! Má đã nghe hết chuyện của hai con. Má biết con rất khổ tâm, mặc cảm vì thương tật của con, nhưng con Thủy nó đã yêu con rất thành thật và rất chung thủy. Từ khi con nhập ngũ, con Thủy và má nó luôn cận kề, giúp đỡ má sớm hôm. Khi má bị ốm đau, con Thủy và má nó săn sóc, lo thuốc thang cho má. Khi dẫn má đến Tổng Y Viện Cộng Hoà để thăm con, biết con đã trở thành thương phế binh, nhưng nó nói với má là nó vẫn yêu con, dù cho con có thể nào đi nữa, nó vẫn giữ lòng chung thủy với con. Ba của con và ba của nó đã đính ước với nhau, sẽ tác hợp lương duyên cho hai con khi tụi bây trưởng thành, nhưng chẳng may hai người cha đã vì quốc vong thân. Con đừng làm buồn vong linh hai người cha quá cố. Má thương con Thủy như con ruột của má. Nếu con bỏ con Thủy thì má nghĩ rằng con đi khắp cõi nhân gian cũng không tìm được một đứa con gái hiểu hạnh, nét na đậm thắm như nó. Riêng má, nếu mất con Thủy, má sẽ thương tiếc khôn nguôi suốt cuộc đời má. Má không nói nhiều vì con là sĩ quan, là người có học thức, biết rõ đạo lý để sống ở đời, đừng vì mặc cảm mà làm đổ vỡ tình yêu cao thượng, sau này con có hối tiếc thì sự việc đã muộn màng.

*****

Giang đi thần thờ dọc theo bờ sông và đến ngồi trên bến nước năm xưa – nơi mà chàng và Thủy đã hẹn hò gặp gỡ. Rạng chiều tà nhuộm vàng dòng sông nước lững lờ trôi. Từng đàn cò trắng giăng cánh bay về dãy núi xa mờ trong ánh nắng hoàng hôn. Giang chạnh nhớ những chiều xưa, Giang và Thủy ngồi trên bến sông để trò chuyện, nhìn ghe thuyền xuôi ngược trên mặt trường giang, có khi ngồi đợi trăng lên, soi sáng cả dòng sông để cùng trao gửi tâm tình và những lời ước nguyện cho mai sau. Khi gió sông thấm lạnh, Giang nắm tay Thủy, cùng sánh bước trên con đường về nhà ngập ánh trăng vàng.

Chiều nay, trong vắng lạnh, cô đơn, Giang thấy nhớ nhung Thủy và tự trách mình sao lại quá hồ đồ, tàn nhẫn với nàng! Tại sao Thủy yêu chàng chân thật mà chàng lại muốn xa nàng? Chàng nghe ngập tràn niềm hối tiếc và nhìn nhận lỗi lầm của mình chỉ vì quá mặc cảm cho thân phận một phế nhân. Nhớ lần Giang lâm trọng bệnh, Thủy đã đến thăm, trong cơn nóng sốt, Giang nói như người sắp chết:

- Chắc anh chết quá Thủy ơi!

Thủy đã khóc và nghẹn ngào nói:

- Anh chết, chắc Thủy cũng không sống nổi vì anh là hơi thở của em!

Nhớ khi hai người cha đã đến nợ nước, Giang và Thủy trở thành hai đứa trẻ mồ côi cha, Giang cảm thấy yêu thương Thủy hơn lúc nào hết, có lần ngồi trên bến sông này, Thủy và Giang đã ôm nhau mà khóc vì quá thương nhớ cha.

Nhớ lúc Giang đã vào quân ngũ, tuần nào Thủy cũng gửi thư cho Giang để bày tỏ nỗi lòng nàng qua những tháng ngày xa cách, thương nhớ, chờ mong. Bao nhiêu lá thư của Thủy, Giang đều cất kỹ trong chiếc ba-lô.

Tuần nào vắng thư Thủy, Giang buồn rầu, biếng ăn, mất ngủ. Nhớ chiếc áo len mà Thủy đã đan bao đêm bên ánh đèn khuya để gởi tặng Giang, nàng nói: “ Em đã đan áo cho anh bằng những sợi nhớ thương mà em đã ấp ủ để cho anh được ấm áp trong những đêm lạnh lẽo chốn sa trường”. Giang đã mặc áo ấy bên trong áo trận khi đi hành quân vượt núi băng rừng dưới sương lạnh trời khuya và coi nó như báu vật thiêng liêng. Kể sao cho hết tình yêu của Thủy dành cho Giang, tưởng chừng như biển rộng, sông dài.

Hình ảnh Thủy với đôi mắt huyền đắm lệ khi Giang thốt ra những lời nói quá phũ phàng, gần như xua đuổi chợt hiện ra giữa suy tưởng của Giang, chàng thấy niềm hối hận như cào xé tâm tư. Giang ước sao có Thủy bên cạnh chàng lúc này để chàng ôm chầm lấy nàng mà thốt lên lời hối lỗi và thề trọn kiếp yêu nàng! Nỗi nhớ thương như kêu rên trong hồn, niềm hối hận dâng trào tác dạ, Giang đứng dậy, buộc miệng gọi tên người yêu nghe thăm não, bi thương:

- Thủy ơi!...Thủy.. ơi!

Bỗng có tiếng đáp lại bằng giọng xúc cảm, nghẹn ngào như đắm đầy nước mắt:

- Em đây!..anh.. ơi!

Giang quay lại nhìn phía sau lưng, thấy Thủy đứng cách chàng ở một khoảng cách..rất gần với đôi mắt rừng rưng đôi ngấn lệ. Giang vừa chạy tới vừa gọi với giọng vui mừng trong xúc động:

- Thủy...!

Giang ôm chầm lấy Thủy bằng cánh tay phải và nửa cánh tay trái còn lại. Thủy cũng đưa hai tay ôm chặt lấy chàng. Cả hai đều khóc sụt sùi. Giang run run nói:

- Anh xin lỗi em! Anh quá hồ đồ đã làm cho em buồn khổ. Từ đây, anh thề yêu em trọn kiếp!

Thủy vui sướng, nở nụ cười qua nước mắt:

- Em cũng thề trọn đời yêu anh! Anh đừng nghĩ quấy về em nữa, nhe anh!

Thì ra Thủy quá đau buồn, thất vọng vì Giang nên nàng đi lang thang rồi đến bến hẹn năm xưa để âm thầm nhớ lại những lần ngồi bên Giang đổi trao tâm tình và thề nguyện yêu nhau, có ngờ đâu thấy Giang đang ngồi ở nơi ấy, Thủy đứng im lặng sau lưng người yêu, cho đến khi Giang gọi tên Thủy.

Vàng trăng 14 đã lên và soi bóng lung linh trên mặt nước sông xanh, Giang nắm tay Thủy, bảo:

- Anh đã hiểu được lòng em. Thôi, mình đi về kéo hai má trông đợi.

Thủy và Giang vừa trở gót thì có tiếng gọi từ phía sau lưng họ:

- Hai con chờ má với!

Hai người quay lại thì thấy mẹ của Giang và mẹ của Thủy vừa đi đến. Giang và Thủy cúi chào hai bà mẹ. Mẹ Giang vui mừng nói:

- Thấy con Thủy buồn rầu đi ra phía bờ sông, má sợ nó làm chuyện dại dột nên rủ má nó cùng đi, nào ngờ gặp hai con, nghe thằng Giang hối hận chuyện hiểu lầm con Thủy, má mừng quá!

Mẹ của Thủy tươi cười nói:

- Má cũng mừng còn hơn được vàng! Còn một tháng nữa là đến ngày giỗ của ba thằng Giang và ba con Thủy. Hai má sẽ làm lễ hiệp hôn cho hai đứa con trong ngày giỗ, để làm vui lòng hai người cha bên kia thế giới.

Giang và Thủy cùng nói:

- Cám ơn má!

Trăng đã lên cao, soi sáng khắp làng quê, nhuộm vàng trên mặt trường giang gợn gợn sóng. Trăng sáng bao la như tình của hai người mẹ thương con. Trăng đẹp ý thơ của đôi lòng giữ vẹn thề trăng.

KHA LÃNG ĐA